

omnium *primam* & *præcipuam* realitatem sc. *to esse a se.*

II. *quod proinde ens a se ipso omnes excogitabiles perfectiones possideat.* etenim qui includit maximam perfectionem, videl. *a se existere*, ille ut reliquas omnes in se contineat necesse est, siquidem clarum sit, ut, qui sibi majus largiri potest, etiam det minus.

III. *quod ens a se ipso necessario existat.* etenim quia nil inter ipsius essentiam & existentiam intervenit, cujus ope existat, simul patet, ipsius existentiam esse de ratione essentia, & quoniam ens a se est perfectissimum ac sufficientem in se rationem suæ existentia continet, non potest vel *contingenter* vel *fortuito* sed potius *necessario* existere.

§. 3. Esse autem Deum ens sibi sufficiens ac a se existens, vel inde satis firmiter probo, quoniam alias nunquam potuisset tot entia producere, siquidem impossibile sit, ut ille, qui sibi ipsi esse dare nequit, aliis id largiri possit.

§. 4. Et inde est,

1. *quod Deus sibi soli acquiescat, nullaque re extra se indigeat, quare desiderium de eo prædicari nequit.*

2. *quod Deus in S. scriptura se vocet יְהוָה, & in responsione Mosi facta dicat: sum qui sum. i. e. sum ita perfectus, ut existentia mea ratio sit ego ipse, non diversa, non separabilis a me ipso.*

CAP. III.

DE ÆTERNITATE DEI.

§. 1.

Quando cogitamus de existentia rei prout durat,

D 2

rat,